

מקור המאמר בזוהר פרשת משפטים דף פה ע"ב

בַּיּוֹם דְּשֶׁבֶתָּא, בְּסֻעֻדָּתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח)
או תְּתַעֲגֵג עַל יְיָ. עַל יְיָ וְדָאי. דְּהָהִיא
שְׁעַתָּא אַתְּגַלְיָא עַתִּיקָא קְדִישָׁא, וּכְלָהו עַלְמִין
בְּחִדּוֹתָא, וּשְׁלִימָו וּחִדּוֹתָא דְּעַתִּיקָא עַבְדִּין,
וּסֻעֻדָּתָא דְּילִיה הָוָא וְדָאי.

בְּסֻעֻדָּתָא תְּלִיתָה דְּשֶׁבֶתָּא, כְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ
נְחַלָּת יַעֲקֹב אָבִיךְ. דָא הִיא סֻעֻדָּתָא
דוֹעֵיר אָפִין, דְּהָוִי בְּשַׁלִּימּוֹתָא. וּכְלָהו שִׁיחָא יוֹמִין,
מִהָּוָא שְׁלִימָו מִתְּבָרְכָן. וּבְעֵי בָּר נְשׁ לְמַחְדִּי
בְּסֻעֻדָּתִיךְ, וְלֹא שְׁלִמָּא אַלְין סֻעֻדָּתִיךְ, דְּאַינְזַן
סֻעֻדָּתִיךְ מִהִימְנוֹתָא שְׁלִימְתָא, דְּזִרְעָא קְדִישָׁא
דִּישָׂרָאֵל, דַי מִהִימְנוֹתָא עַלְאָה, דְּהָא דִילְהֹן הָיָא,
וְלֹא דַעַמֵּין עוֹבֵד עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים וּמְזּוֹלֹת. וּבְגִינִּי
כֵּה אָמַר, (שםות לא) בִּנִּי וּבִין בָּנִי יִשְׂרָאֵל.

תָּא חַיִּי, בְּסֻעֻדָּתִי אַלְין, אַשְׁתָּמוֹדָעָן יִשְׂרָאֵל,
דְּאַינְזַן בָּנִי מְלָכָא. דְּאַינְזַן מַהְיכָלָא
דְּמַלְכָא, דְּאַינְזַן בָּנִי מִהִימְנוֹתָא, וּמְאן דְּפָגִים
חָרְדָא מַגִּיהָו, אַחֲרֵי פְּגִימָוֹתָא לְעִילָּא,
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּשְׁהָם בְּנֵי הָאֱמֹנוֹת, וּמֵשְׁפּוֹגָם סֻעֻדָּה
אַחַת מֵהֶם, מִרְאָה אֶת עָצָמוֹ שֶׁאֵינוֹ מַבְנֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִyon, שֶׁאֵינוֹ מַבְנֵי

בַּיּוֹם הַשְׁבָּת, בְּסֻעֻדָּה
הַשְׁנִיה כְּתִיב אוֹתְתַעֲגֵג עַל
הָ. עַל הָ וְדָאי. שָׁאָוֹתָה
שְׁעָה נְגַלָּה הַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ,
וְכָל הַעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְתָה,
וְהַשְּׁלָמוֹת וְהַחְדּוֹה שֶׁל
הַעֲתִיק אָנוּ עֹשִׂים, וּזְהִי
סֻעֻדָתוֹ וְדָאי.

בְּסֻעֻדָה הַשְׁלִישִׁית שֶׁל
שְׁבָת כְּתִיב וְהַאֲכָלָתִיךְ נְחַלָּת
יַעֲקֹב אָבִיךְ. זְהִי הַסֻּעֻדָה
שֶׁל זְעֵיר אָנְפִין שֶׁהָוָא
בְּשְׁלָמוֹת. וְכָל שְׁשָׁת הַיָּמִים
מִאָוֹתָה שְׁלָמוֹת מִתְּבָרְכִים.
וְצִרְיךָ אָדָם לְשָׁמַח בְּסֻעֻדָתוֹ
וְלַהֲשִׁלִּים הַסֻּעֻודֹת הַלְלוֹ,
שְׁהָנוּ סֻעֻודֹת הָאֱמֹנוֹת
הַשְּׁלָמָה שֶׁל זָרָע קָדוֹשׁ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאֱמֹנוֹת הַעֲלִyonָה
הָיָא שְׁלָהָם וְלֹא שֶׁל עַמִּים
עוֹבֵד עַבּוֹדָת כּוֹכְבִים
וּמְזּוֹלֹת. וּמְשׁוּם כֵּה אָמַר,
(שםות לא) בִּנִּי וּבִין בָּנִי
יִשְׂרָאֵל.

בָּא וּרְאָה, בְּסֻעֻודֹת הַלְלוֹ
נוֹדָעים יִשְׂרָאֵל שְׁהָם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּשְׁהָם בְּנֵי הָאֱמֹנוֹת, וּמֵשְׁפּוֹגָם סֻעֻדָּה
אַחַת מֵהֶם, מִרְאָה פָּגָם לְמַעַלָּה,

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונוחנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנום וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הימים והחגים ציריך אדם לשמה ולשמה את העניים, ואם הוא שמה לבודו ולא נוthen לעניים - ענסו רב, שחרי לבודו שמה, ולא נוthen שמה לאחר. עליו כתוב (מלachi ב) וזריתני פרש על פניכם פרש חגייכם. ואם הוא שמה בשבת, אף על גב שלא נוthen לאחר - לא נוחנים עליו ענש כבשאר הימים והחגים, שכתוב פרש חגייכם. אמר פרש חגייכם, ולא פרש שבתכם. וכותב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא אמר.

ומশום לכך כתוב בגין ובין בני ישראל. ומשם שכל האמונה נמצאת בשבת, נוחנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עליה, נשמה שלילה, נשמה שכל השלמות בה, בוגמת העולם הבא. ומשם לכך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

ואחוי גריםיה דלאו מבני מלכਆ עללה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכਆ הוא דלאו מירעה קדישא דישראל הוא. ייה בין עלייה חומרא רתלה מלין, דינא רגיהם וגוי.

וთא חוי, בבלחו שאר זמנים וחגין, בעי בר נש לחדוי, ולמחדוי למסבני. ואי הוא חדיב בלחדוי חדוי, ולא יהיב למסבני, עונשיה סגי, דהא (מלאכי ב) זירתי פרש על פניכם פרש חגייכם. ואי איהו בשבתא חדיב, אף על גב דלא יהיב לאחר, לא ייה בין עלייה עונשא, בשאר זמנים וחגין, דכתיב פרש חגייכם. פרש חגייכם קאמיר, ולא פרש שבתכם. וכתיב (ישעה א) חדשיכם ומועדייכם שנאה נפשי. ואלו שבת לא קאמיר.

ובגיני כך כתיב, בגין ובין בני ישראל. ומשם דכל מהימנותא אשתחבה בשבתא, ייה בין ליה לבר נש נשמה אחרת, נשמה עללה, נשמה דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתמי. ובגיני כך אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקדישא ביריך הוא. שמא דאייה שלים מכל סטרוי. הבא. ומשם וכך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדי.

אמר רבי יוסף, ודע כי כה הוא. ווי ליה לבר נש,
دلא אשלים חדותא דמלכא קדיישא. ומאן
חדותא דיליה. אלין תלת סעדתי מהימנותא.
סעודה דאברהם יצחק ויעקב כלילן בהו. וכלהו
חדו על חדו מהימנותא שלימوتא, מכל סטרוי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרו אבizo, וכל בגין
ינזין, מה דלאו הבי בכל שאר חgin
וימגין. בהדין יומא, חייביא דגיהם נייחין. בהדין
יומא, כל דין אתפאיין, ולא מתערין בעלמא.
כל הדינים נכפים ולא מתעוררין לעולם. ביום זהה התורה
מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסף, ודע כי כה הוא.
אויל לאדם שלא משלים את
שמחה המלך הקדוש. ומה
שמחתו? אלו שלש הסעודות
של האמננה, סעודות
שאברהם יצחק ויעקב
כלילם בהם, וכולם שמחה
על שמחה, אמונה שלמה
מכל צדדי.

שנינו, ביום זהה מתעטרים
האבות, וכל הבנים יונקים,
מה שאין כן בכל שאר
הזמנים והזמנים. ביום זהה
רשע הרים נחים. ביום זהה התורה
מתעטרת בעטרות שלמות.

ספר אור הזוהר (עמוד 163)

בב) ועקריו סודות הזוהר הם מתחמי באלו עזקון

ועין בתשובות חות יאיר (סימן ר'י) מה שכתב הזואר ומה שכתב בשם אביו וכרונו כדי לברכה לחיי העולם הבא עזון שם שהאריכו בדברים האלה ועם כל זה לא מנעתי עצמי מלמוד בזוהר בשבות וימים טובים וסמכתי יתרותי על מה שכתב הזוהר פרשת במדבר וזה לשונו והמשכילים יבנו מסטריא לבינה וכו'. שמעינו מהማמר היה שטוב הוא ללמד הזוהר שבזכות זה יפקדו מן גלויתא אבנים ממה שבתווב דעתךין ישראלי למטעים וכו' האי ספר הזוהר, משמע טעה בעלמא, אמנים לא להסביר סבירה מדינפישיה בדבריהם שאנכם מבנים לו בנקל בלי עזון וכלה עשיית ואעשה כי יש בו מוסרים והנחות ישרים להתקדש אפלו ממה שמרת לנו גדרות ורומיות תורהנו הקדושה אבל ממה שנראה שהם דברים פשוטים הם עומדים ברומו של עולם ועקריו סודות הזוהר הם מתחמי באלו עזקון בראיתא בזוהר ולא יפתח עד כי יבוא הגואל וחודשי תורה מאתו יעצו ומלאה הארץ דעה ונומר.

פנ) החפץ חיים: מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים כתבת בהוספה ליסוד יוסף (תקון י) דההנגולות על למוד הקבלה בגין שילמד מפי מקובל ולא מפי כתבים וכו' זה לא נאמר על למוד ספר הזוהר עזון שם. וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלאז וכרונו צדיק לברכה ממש רבו החפץ חיים וכרונו לברכה שעיל למוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים.
 (המשך בז' ותקון י)